

MYKEN

ytterst i havet

NINA STAFF

MYKEN

MYKEN

ytterst i havet

Nina Staff

Myken, ytterst i havet.

Min første reise til Myken var i mars 2013.

Jeg synes det er vanskelig å forestille meg hvordan det er på steder jeg aldri har vært og er sikkert ikke alene om å bygge opp en forestilling om et ukjent reisemål.

Noen gjør mange forberedelser, innhenter informasjon og går grundig til verks.

Det er mer nysgjerrigheten som styrer meg til de steder jeg ønsker å reise.

Jeg vil gjerne oppleve, har en redsel for stillstand, jeg må se og forsøke å forstå og ta det inn i hjertet. Da blir reisen en del av livet.

Det var slik jeg kom til Myken.

Takket være Jan Hellstrøm, en klok venn, min tidligere sjef.

Han har alltid snakket så varmt om Myken,

om huset og menneskene og naturen og livet der ute i havet.

Da er min radar på, når kloke mennesker snakker om steder, da kobles nysgjerrigheten inn.

Derfor spurte jeg Jan om han syntes det var en god ide at jeg tok med meg min penn og mitt kamera og dro til Myken en tur for å lage en reportasje kanskje, eller bare forstå hvordan livet arter seg der ute i havet.

Han sa ja, og lot meg få bo på Utheim,

det fantastiske huset til Jan og hans kone Kerstin Marthinsen på Myken.

Han foreslo mars, da får du sett Mykens sjel, dette vil du like.

Han fikk rett.

Etter en strabasjøs tur med kolonnekjøring, vannplaning og et krasj i autovernet rakk jeg båten fra fastlandet, med 7 minutters margin, fra Tonnes brygge.

Man skal streve for å komme ut til Myken sier Jan.

Man skal kjenne litt på motstand i livet, komme litt vekk fra Caffè latten på Løkka.

For en befrielse det var.

Da jeg gikk av båten, i dårlig vær, i kulda, i mørket, skjønte jeg at dette er stedet jeg ikke har lyst til å reise fra. Jeg vil være på denne holmen ytterst i havet. Denne tiltrekningen

forundrer meg, et godt svar har jeg ikke.

Livet dreier seg kanskje om å finne stedene som gir ro og ettertenksomhet,

et sted man kan føle seg trygg.
Og ivaretatt. Det siste har vært av stor betydning.

Jeg er vokst opp i Oslo, verdens minste storby.
Byen med et stort hjerte, men som i de fleste storbyer kjenner jeg på ødelandet i sjela.
Det er ensomt i Oslo, som i alle byer.
Jeg har mange skjønne venner som bor der, mennesker jeg ikke kan klare meg uten,
men følelsen av ødeland er der, ikke på grunn av dem, men fordi bylivet er overflatisk,
det meste har en distanse, både følelsene og livet selv.

Man må gi for å få. Det lærte jeg på Myken.
Livet kan være barskt der ute, derfor er ivaretagelse viktig,
det er viktig å vite hvordan alle har det, uten at det er påtrengende eller invaderende.
Livet kan være tøft her, fellesskap er viktig.
Livet går i sakte tempo, livet kommer inn under huden, det haster ikke forbi.

Boken er inndelt i små kapitler, først ankomsten til Myken,
deretter vil jeg gjerne presentere stedet, de fantastiske menneskene,
gammelbutikken, naturen, og den frie ørnen.

